

Blomberg selv. Ganske vist var han altid den, der allerlydeligst gav sit Bifald tilkende overfor andre Talere og lo højest af deres Vittigheder; men paa en forrædersk Maade steg Blodet ham til Kinderne, saasnart han mærkede, at en anden gjorde Lykke.

Efter at Mødet var sluttet med endnu et Par Sange, og mens man ventede paa Vognene, gik Hofjægermesterinden og Inger med hinanden under Armen inde under Træerne lidt borte fra de andre. Den første sagde:

»I sad sammen med Sidenius, saae jeg. Tror du, han var noget glad ved Mødet?«

»Jeg veed ikke; men det var han vel nok. Vi var forresten en lille Tur inde i Skoven — ja, Gerda og Lise var naturligvis med. Det kunde der vel ikke være noget urigtigt i?« spurgte hun og saae spændt paa den anden.

Hofjægermesterinden kom til at le.

»Nej, det kan der virkelig ikke.«

»Især da han jo er forlovet.«

»Javist.«

»Det er forresten underligt, saa lidt man mærker det paa ham, — at han er forlovet, mener jeg. Han taler vist aldrig om det.«

»Naa — nej. Det har nok heller ikke saa meget paa sig med den Forlovelse.«

Inger standsede og saae helt forskrækket paa hende.